

1943

1944

VERSKI LIST ZA MLADINO*

Prosimo za Slovence

Veste, kaj teži
srce mi?
To, da niso Jezusovi —
vsi Slovenci.

Veste, kdo ganiti more
tudi srca
trda bolj od gore?
Brezmadežno srcé
nebeške Matere.

O, bratci in sestrice,
le k Materi hitite
in Mater to prosite:
Da Jezusovi bi
postali vsi Slovenci.

Vir.

Marijo prosim

Pri Mariji sem doma;
nihče takò me ne pozna
kot Mati samega Boga.

Pred njen oltar pokleknem.
Srcé bridkosti polno
in prošenj vročih polno
Mariji razodenem.

Za ateka in mamo,
za bratce in sestrice
Marijo prosim vdano,
da varje jih krivice.

Vir.

Leto IX.

Št. 5-6.

Važna konferenca

Vi mlajši še najbrž ne veste, kaj je to konferenca. Le povprašajte starejše! Povedali vam bodo takole: Konferenca je posvetovanje, h kateremu pridejo vsi učitelji in učiteljice na zavodu, da sklepajo o važnih zadevah.

Tudi mi bomo imeli važno konferenco. Zbrali se boste vsi učenci in učenke, ki čitate »Lučko«. »Zakaj?« vprašujete. Zato, ker je na dnevnem redu zelo važna zadeva. »Kakšna pa?« Le pazno poslušajte: Gre za posvetitev Srcu Marijinemu! Naj vam najprej razložim, kaj je Srce Marijino! Vi veste, da ima vsak človek srce. Brez srca nihče ne bi mogel živeti. Če srce preneha biti, človek umre. Podobno, kakor pri avtomobilu: če odpove motor, se avto ustavi in se ne premakne več.

Srce je torej najvažnejši del človeškega telesa. Je pa tudi središče našega duhovnega življenja. V njem se stekajo, kakor v električni centrali, vse žice in nitke naših misli, želja in čustev. Saj ste že slišali, kako pravijo ljudje: Ta človek ima dobro srce, mehko, kakor vosek. Drugemu pa rečejo: Ta človek ima grdo srce, trdo kakor kamen.

Dobro srce imajo vaše mame, marsikateri učitelj in učiteljica, pa tudi še mnogoteri drugi. O, na svetu je še polno dobrih src!

Najboljše srce, ki je pa kdaj na svetu živelo, je Srce božje Matere. Čisto je kot zlato, mehko kot vosek, dobro kot beli kruhek. Tako srce je hotel imeti v Mariji Njen božji Sin. No, in temu najblažjemu Srcu se bomo vsi posvetili. Kako? »Rož bomo prinesli, svečke nažgali, pesmi peli, deklamirali!« Že prav! Pa vse to je premalo! Marija hoče drugačne posvetitve! »Kakšne?« Predvsem ji bomo

obljubili, da ne bo v našem srcu nikdar ugasnila lučka milosti božje. Zato smrtnega greha nočemo. Sprejeto? »Da, sprejeto!« Drugič bomo skrbeli, da ne bo to dobro Srce božje Matere nikdar žalostno. »Kdaj pa je žalostno?« Če vidi, da žališ svojo mamo, v jezo spravljaš svojega očka, postrani gledaš svoje bratce in sestrice, zaničuješ tovariše ali sošolke. Tega nikar! Sprejeto? »Da, sprejeto!«

In še en predlog! Poskrbela bomo za reveže, ki jih Marija posebno rada ima. Saj veste, kako je pomagala v galilejski Kani? Veliko je danes revežev, tudi v Ljubljani je polno otrok, ki so brez staršev, brez kruha, brez strehe. Če poznamo koga, ki je reven, bomo radi z njim delili svojo malico, kaj ne? »Bomo!« Torej sprejeto? »Sprejeto soglasno!«

Prav! Konferenca je zaključena! Sedaj pa na delo.

Prof. Filip Terčelj.

F. Terčelj:

Za sina

*Vsa družina se je zbrala
v sobo pred Marijin kip.
Manjkal je le sin starejši,
ki skrivaj je lansko leto
zbežal k tolovajem v hrib.*

*Ko je svečke prižigala,
bridko mati je jokala:
»Mati sedmih žalosti,
Bog ve, kje moj sin živi?
Ko sem detece rodila,
Tebi sem ga posvetila,
nesla ga pred Tvoj oltar.*

*Prosim te, nebeška Mati,
ne pozabi ga nikar!
Saj ti veš, kaj si čutila,
ko si Sinka izgubila
in ga žalostna iskala,
opraševala dneve tri:
»Kje moj Sinek se mudi?«
Pa si našla ga v svetišču,
ko je molil in razlagal
dvanajstletni pismo božje
pismoukom v stebrišču.*

*Jaz pa celo leto plakam,
sina iščem, čakam, čakam,
kdaj ga najdem v gneči gosti.
Pa ga ni! Moj sin nesrečni
se potika v divji hosti.*

*Dobra Mati, čuj me: Vrni
sina materi nesrečni!
Prosim Te, izpreobrni
mu srcé, da bo ušel
pogubi večni!*

*Če pa meni ga ne vrneš,
k Sebi, Mati, ga pokliči,
da boš v zadnji uri našla
izgubljenca med mrličiči!«*

*V kotu lučke so gorele,
materi pa so solze
grenke iz oči privrele.
Kakor lučke v noči črni
plaho v vetru so drhtele:
»Vrni se, moj sinko, vrni!«*

Fr. Bazilij Valentin O. F. M.:

Čing-fujeva velika noč

(Kitajska zgodnica.)

Čing-fu je bil brezdomček. Že šesti dan je tega, kar je izgubil dom: dva dni že hodi s culo čez ramo po nasipih polj in išče misijonsko postajo. A kljub utrujenosti je dobre volje, kajti spoznal je pot za pravo in tam v daljavi se že dviga proti nebu leseni zvonik cerkvice misijonarja očeta Janeza.

Čing-fu je dobro poznal misijonarja, čeprav je bil še poganček. Dobro se je spominjal, kako je bilo, ko ga je očka nekoč prinesel na postajo. Velika bula se mu je naredila na hrbtu in strašno je trpel. Pater pa se mu je smejal, da mu je pregnal strah, potem pa je vzel nož in prerezal... Seveda, brez joka ni šlo, a bolečine so minile v nekaj dneh.

Takrat je bil prvič na misijonski postaji, prvič je videl »moža z brado«, prvič »belo mamico«, kakor so otroci rekli misijonarkam. Prvič je slišal praviti o ljubem Jezusu, prvič je klečal pred tabernakljem in sklepal drobni ročici, čeprav še ni znal moliti. — In potem je ostal pri misijonarju. Mesec dni je živel med razposajenimi paglavčki sirotišnice, ker doma niso imeli kaj jesti. Spoznal je dobrega Boga, se naučil nekaj molitvic in srčno je želel postati kristjan. Prosil je patra za sv. krst, a je dobil odgovor, da mora prej hoditi h krščanskemu nauku. Jej, s kakšnim veseljem se je učil!... Nekega dne pa je prišel oče. Kitajček mu je ves vesel povedal, da bo postal kristjan. Tedaj se je stari pogan razjezil, ga pretepel in vzel s seboj.

»Nikdar ne boš nakopal prekletstva bogov na mojo glavo! Nikdar ne boš kristjan!... Raje te ubijem...« je kričal nad njim.

Čing-fu.

Ubogi Čing-fu! Vse leto je trpel in hrepenel po ljubem Jezusu, sedaj pa koraka proti misijonski postaji.

Toda nisem vam še povedal, kako je ostal sam in brez doma. To pa je bilo takole: Čing-fu je živel s svojimi starejšimi bratci in sestrico v ubožni bajti. Ni bila vredna mnogo več od vreče riža, a vendar je dajala vsem gostoljubno streho. Tudi malo riževo polje, ki se je razprostiralo za hišico, je dajalo vsej družini toliko, da so se za silo preživljali. Dokler je živela mamica, je šlo, a ko je umrla — dve leti je tega — se je naselila v bajto starka beda. Oče je bil prisiljen prodati njivico, ko pa je pošel tudi ta denar, se je še zadolžil. Trpljenje ga je bolelo, zato se je pričel v jezi znašati nad otroki. Jej, kolikokrat je bil Čing-fu tepen, kolikokrat je slišal jokati sestrico in brate. A vedno ga je potolažil Jezus, h kateremu se je zatekal v pobožni molitvi.

In potem je odšel oče v mesto. Tudi bratje so odšli za njim, da si najdejo kruha. Nekajkrat so se vrnili s pičlimi prihranki, a vedno redkeje, končno pa so utonili v množici delavcev in pozabili na dom. Samo oče se je še vračal in nekoč odpeljal v mesto Čing-fujevo sestrico, njemu pa naročil, naj pazi na bajto in čaka, da pride še ponj. Kitajček je čakal in stradal... A očeta ni bilo od nikoder. Izginil je Bog ve kje...

Pred petimi dnevi pa je prišel mož, pri katerem se je oče zadolžil in spodil Čing-fuja iz hiše.

»Koča je moja, ali pa plačaj očetov dolg!« se mu je smejal, ubožček pa je povezal culo in se odpravil...

Pa Jezušček ga je kmalu potolažil. Pregnal mu je žalost iz srca in mu pokazal pot na misijonsko postajo. Čim bliže je bil Kitajček svojemu cilju, tem bolj je bil vesel. Komaj je čakal, da pade pred dobrim Jezusom na kolena. — — —

»Še malo, pa bom na postaji!« je glasno mislil in hitel dalje. Ni čutil utrujenosti, ne gladu, čeprav od včeraj ni še ničesar užil. »Naprej, naprej! K Jezusu...«

Steza se je razširila, polja je bilo konec. Prišel je med kopico slamnatih kočic. Še pet minut, pa bo na cilju. Podvival se je...

Čing-fujev pogled je objel vso misijonsko postajo. Preprosta cerkvice in misijonarjeva hiša sta ga pozdravljali, sirotišnica dobrih »belih mamic« pa mu je obudila lepe spomine. — Saj kar verjeti ni mogel, da je zopet tukaj, kjer prebiva ljubi Jezus.

Še nekaj trenutkov in stal je na cerkvenem pragu. Obstal je in prisluhnil. Iz cerkvice je zaslišal tožno petje patra Janeza... Pritisnil je na kljuko in vstopil...

»Mar je danes nedelja?« se je vprašal, ko je zagledal pred seboj množico vernikov. Cerkev je bila polna: spredaj so se drenjali otroci, zadaj pa so klečali odrasli. V prvi klopi so pobožno molile misijonarke.

»A zakaj ‚bela mamica‘ ne igra in zakaj ne poje vsa cerkev?« Pogledal je nerazumljivo na zagrneni harmoniji, potem pa na oltar, pred katerim je hotel počastiti ljubega Jezusa.

Čing-fu je skoraj kriknil, tako se je prestrašil. Kaj je to? Tabernakelj je bil odprt na stežaj in — prazen. Oltar je bil brez cvetlic, brez prtov... Celo sveč ni bilo na pozlačenih svečnikih.

Kitajček je stal pred veliko uganko. »Le kje je vendar Jezus?« se je spraševal in se rinil v ospredje...

Šele tedaj je zagledal stransko kapelico, spremenjeno v votlino, njen okrašen oltar, poln lučic in cvetja, pred njim pa p. Janeza, ki je slovesno pel večernice. Pravkar je končal, vstal in odšel z ministrantom v zakristijo. Ljudje so se zgrnili pred kapelico.

Tudi Čing-fu je stopil bliže. Začudeno je gledal vernike, ki so resnih obrazov pobožno molili, začudeno je gledal votlino.

Kaj sličnega še ni videl. Pri vhodu v kapelo je bil naslikan skalnat obok, na vsaki strani je stal mrk vojak z mečem in ščitom, pod oltarjem pa je videl kip Jezusa, zavitega v mrtvaški prt. Da, spoznal ga je. Prav tak obraz je imel, kot Jezus na križu. — Glej! Tam nad oltarjem pa je stala monštranca in v njej je bila sv. Hostija — kruhek, v katerem je Bog... Toda zakaj je pokrita s tančico? Zakaj ni na glavnem oltarju, ampak v votlini, ki je podobna grobu, katerega je videl na sliki v sv. pismu?

»Moj Bog! Kaj vendar dela grob v cerkvi in kaj Jezus v votlini?« Tega Kitajček ni mogel razumeti.

Nekaj časa je radovedno gledal, potem pa se je ojunal in pocuknil za ogrinjačo zgrbljeno ženico, ki je pobožno molila sv. rožni venec. Sklonil se je k njej, pokazal na božji grob in tiho vprašal:

»Kaj pa je to?«

Starka ga je začudeno pogledala in odgovorila:

»Kaj ne veš, da je danes veliki petek? Jezus je umrl in tamle je njegov grob. Le poklekni in moli!«

Čing-fuju je zastala sapa. Kaj je mogoče, da je umrl Jezus? On, po katerem je tako hrepenel, pa — umrl...

Še enkrat je neverno pogledal božji grob: sliko votline, vojaka in kip mrtvega Jezusa. Še enkrat se je zagledal v belino sv. Hostije, zavite v tančico, potem pa ni mogel več zdržati v cerkvi. V grlu ga je stisnilo, s silo je požrl solze, potem pa se je preril do vrat in brez pokleka stekel na prosto. Bežal je, kar so ga nesle noge, bežal za cerkvico in čez vas, da so ljudje začudeno zrlji za njim.

Šele ob riževih poljih se je ustavil. Sedel je na culo, potem pa zakril obraz z ročicami in jokal, jokal...

Zaman je prišel sem, zaman je toliko časa hrepenel po Bogu. Jezus je umrl. Zavili so ga v tančico in dali v votlino. Jutri pa bo morda pogreb in potem bo konec. Cerkvica bo prazna, pusta... — In vendar so mu pravili,

da Jezus ne umre, ker je Bog. O, misijonar je lagal, »bela mamica« je lagala. Jezus je umrl. V votlini je in nič več ne sliši molitev ljudi...

Ubogí poganček je jokal, kakor nikdar, kadar ga je tepel oče, jokal je dolgo, dolgo... V joku pa je zaspal in ko je zopet odprl mokre oči, je zagledal pred seboj obraz misijonarke. Z materinskim smehljajem na ustih ga je vprašala, zakaj joče.

»Bog je umrl,« ji je odgovoril in se obrnil vstran.

Še lepše se je nasmehnila dobra bela sestra, pobožala ga je in dvignila. Odšel je z njo proti postaji. Med potjo ji je pravil svojo zgodbo in opisal pot, ki pa je bila zastoj, ker je Jezus umrl. Ves čas si je brisal debele solze, ki so kar vrele iz oči...

Sestro je zgodba ganila. Potolažila je nevednega pogančka, da Jezus ne more umreti. Čez tri dni bo vstal iz votline in p. Janez ga bo ponesel skozi vas...

Ko sta prišla do postaje, se je Čing-fu še vedno jokal, a sedaj — od veselja.

Velika nedelja na vse zgodaj zjutraj.

Misijonski zvonovi slovesno pritrkavajo, petarde pokajo, iz cerkvice pa se vije procesija. P. Janez nosi vstalega Jezusa skozi vas; sirotek Čing-fu pa hodi v beli obleki med otroci sirotišnice in se raduje vstajenja. Jezus pa ga blagoslavlja iz zlate monštrance...

Otroci sirotišnice so sprejeli Čing-fuja v svojo sredo.

Fr. Venceslav: **Gospod je vstal**

*V škrlatni plašč
Gospod ni več zavil,
nič več ni s krono
trnovo pokrit.*

*Zdaj s trstom v roki
nič več ne kraljuje,
pod težkim križem
več ne omaguje.*

*Iz zevajočih ran
predragocena božja kri
po lesu križa
nič več ne polzi...*

*Gospod je vstal!
Sonce mu z obraza sije.
Milost nam njegova
v prerojena srca lije.*

Nikolaj Jeločnik:

Sveti Miklavž

Svetega Nikolaja so od tega časa še bolj spoštovali, sam pa je izšel iz te preizkušnje prečiščen in utrjen. Zdaj je lahko svobodno deloval in povsod oznanjal božjo besedo. Šel je na pot in ponesel božji nauk po vseh maloazijskih deželah, prevračal je kamnite malike, sam podiral drevesa in svete gaje, ko jih je bil Licinij ukazal po božje častiti. Videli so ga, kako je zavihtel sekuro nad orjaškim drevesom, ko je bilo posvečeno poganski boginji Diani: po sedmem udarcu se je orjak zrušil. Popravljal je razrušene cerkve in mučencem na čast postavljaj nove. In slednjič, ko so Arijevi krivi nauki grozili sveti Cerkvi z razkolom, je vneto trdil, da je bil Jezus res Bog. To veličastno resnico o Jezusovem božanstvu je slovesno označil in tako obsodil arijansko krivo vero na velikem cerkvenem zboru v Niceji, kjer se je zbralo 318 cerkvenih knezov.

Čudeži so bili vsakdanji kruh njegovega življenja, prav tja do smrti; pa še celo po smrti ne varčuje z njimi.

Po sedmem udarcu se je orjak zrušil.

tedaj pa je šel tam mimo sv. Miklavž; spoznal je nedolžno kri treh fantičev, presenetil zverinskega mesarja in vpričo njega, ki jih je bil razsekal in hotel prodajati kot meso, k življenju obudil otroke. Ta zgodba je čisto resnična, saj je nekaj podobnega zapisal celo sv. Bonaventura. Ta pripoveduje o dveh pridnih dijakih, ki sta potovala okrog in se nekega dne ustavila tudi pri nekem krčmarju v mestu Myra. Gostilničarja je zamikal njun denar in ponoči je oba dijaka v spanju zaklal. Ker ni vedel, kam naj skrije njih trupla, ju je razsekal in poslal v mesnico, da bi ju tam prodali. Pa krčmar je delal račun brez sv. Miklavža. Isto zločinstvo in isto čudežno oživljenje se je dogodilo

Vse tri fantiče je obudil k življenju.

Kdo še ni videl kipa sv. Miklavža v naših cerkvah? Glavo mu pokriva mitra, v eni roki drži škofovsko palico, z drugo pa kaže na čebrič, iz katerega začudeni in osupli strme trije fantiči? Kdo še ni slišal starodavne, žalostne zgodbe o teh treh fantičih, ki so zašli? Zatekli so se bili k nekemu mesarju, ki je bil videti ko ljudožerec; kaj se je zgodilo? Ta strašni mož je vsem trem porezal vratove, njih trupla sesekal in jih naložil v svoj čeber kot osoljeno meso. Prav

tudi v nekem kraju med Myro in Nicejo pri nekem zlobnem prekajevalcu, ki je ubil tri majhne otroke. Pri sv. Miklavžu ni nič nemočnega, zato pa ga imajo tudi šolarji za svojega patrona.

Pa tudi vsi tisti, ki jih po krivem tožijo, se zatekajo k njemu. Tako je nekoč s tremi generali, ki mu jih je bil poslal cesar Konstantin, obiskal predmestje Myre. Pri mestnih vratih pa je naletel na velikansko množico. Ljudje so se znašali nad tre-

mi ubogimi jetniki, ki so jih gnali pred sodišče. Bili so trije čestiti trgovci. Zgrabitelj jih je dal krivični sodnik Evstahij, ki je na vse moč načine izmozgaval denar od ljudi, celo od tistih, ki mu niso nič dolgovali. Gotovo so tudi ti trije ubožci prepoznali njegove črne misli in se uprli, da bi mu plačali dolg, ki si ga je bil zlobnež na lepem izmislil.

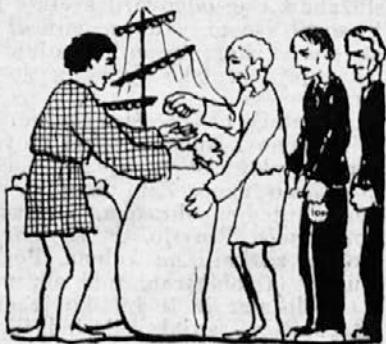
Svetnik je tedaj koj spoznal, da so jih po krivici prijeli. Šel je torej za množico. Nesrečni obsojenci so poklekli, zvezali so jim roke in zavezali oči. Tedaj pa je sv. Nikolaj planil k rablju in mu zadržal roko, ko je dvignil meč: pogumno se je uprl sodniku in se poslužil pravic, ki jih je bil Konstantin naklonil škofom: raztrgal je obsodbo in one tri osvobodil. Pa sodnik se je maščeval.

Generali, ki so spremljali svetega škofa, so se spet vrnili v Carigrad. Pa komaj so prišli tja, so jih že vtaknili v ječo. Najbrž jih je sodnik, ki je videl v njih le nadležne priče svoje lastne zlobe, oklevetal. Obsodili so jih poneverbe in veleizdaje. Premotili so cesarja, da je dal vse tri generale postaviti pred sodišče, ki je odločilo, naj vsi trije izgubé glavo.

V ječi pa so se generali domislili svetniškega nadškofa iz Myre. Kaj bi ne mogel tudi njim pomagati, kot onim trem trgovcem, ko so bili takrat v podobni stiski? Pa kaj bi upali nanj, so žalostno razmišljali, kako naj pride o pravem času sem iz svoje daljne dežele? Že ob zori jih bodo usmrtili. Vso noč so premislili. Zatekali so se k Bogu in k njegovemu služabniku Nikolaju, po katerem je naklonil že toliko čudežev. In svetnik jih je uslišal. V spanju se je prikazal cesarju in še posebej njegovemu prvemu mi-

Trem trgovcem je rešil življenje.

Trgovec je prodal žito za visoko ceno.

nistru, ki je bil vedno najbolj sovražen ubogim generalom; obema je pokazal, kakšno krivico jim delata. Opomnil ju je in moža sta se prestrašila. Cesar je v zadnjem trenutku poslal sla in preklical obsodbo. Zdaj je hotel pokazati svojo hvaležnost svetniku, ki ga je s svojo modrostjo obvaroval pred takšnim zločinom. Trije nedolžni otročiči so od cesarja poslani prinesli svetniku kraljevske darove: dva zlata svečnika, z zlatom ošite rokavice, evangeljsko knjigo z zlatimi črkami in kadilnico iz suhega zlata, posejano z dragim kamenjem.

Cudovita zgodba! Pa koliko je še takih, ki pričajo, kako se krivično obsojeni vedno zatekajo k sv. Nikolaju.

Pa se je zgodilo, da je prišla v deželo Licijo velika lakota. Letina je bila suha in kašče prazne. Tam v nekem sicilskem zalivu pa so čakale velike, z žitom natovorjene ladje in niso vedele, kam naj odpeljejo svoj tovor. Sveti Nikolaj se je v spanju prikazal lastniku-trgovcu in mož je dvignil sidra: odjadril je z žitom in ga iztovoril v Myri. Trговец je imel samo dobiček od svoje poti, ker je svoje žito prodal za visoko ceno.

Nek drug trgovec je na priprošnje svetniškega škofa del svojega žita, ki ga je vozil v Carigrad, naklonil ubogim lačnim v Liciji; Bog mu je dobroto bogato poplačal: ko je prijadral v Carigrad, je ves začuden ostrmel: žita je bilo prav toliko, kot ga je bil natovoril; ni zrna manj!

Sveti Nikolaj povsod pomaga, bodi v trpljenju, bodi v smrti. Zdi se, da njegovo srce in njegova misel noč in dan utripljeta za človeško revščino.

Neko ladjo je zatekel vihar. Mornarji so klicali na pomoč svetega Nikolaja in že stoji svetnik sredi njih. Zgrabi za veslo, udari po besnečem valovju in vihar potiša. Ko so se mornarji prišli zahvalit Bogu za čudežno rešitev v cerkev v Myri, so zagledali svetega Nikolaja, kako je sedel sredi svojih duhovnikov v koru in molil brevir. Ves čas je bil tam. »Sem le ribič, samo ničvreden služabnik,« je odgovoril svetnik strmečim mornarjem, »Bog je storil vse to.« Takšne milosti Bog le izbranim naklanja, da mu v istem trenutku pojejo hvalo v koru, zraven pa izkazujejo bratsko ljubezen do bližnjega sredi besnečega morja.

Svetnik pa je oštel mornarje in jim pokazal gnusobo njih grehov. Nobena misel človeškega srca mu ne ostane skrita; tako čist je njegov pogled, da prodre skozi najbolj črno temo. Zato nam ga tudi slikajo z ljubkim in nasmehnjanim obrazom, z jasnimi in ljubeznivimi očmi kot angela. Pravijo, da so krivoverci pred njegovim pogledom zdrknili na kolena. Bog, ki ga nikoli ni zapustil, mu je stal ob strani tudi ob smrti.

Zelo star je že bil, ko je umrl. Dan smrti mu je Bog naznanil v sanjah. Poslednjič je svetnik pel slovesno mašo, vzel slovo od svojega ljudstva in se podal v samostan, prav tja, kamor ga je bil njegov stric nadškof poslal tistikrat, ko so svetniku umrli starši. Obšla ga je lahna,

skoraj neznatna mrzlica; legel je in prosil za sveto popotnico. Po svetem obhajilu se mu je zazdelo, da mu prihajajo nasproti Elija, očaki, angeli in nadangeli. In v veseljem zamaknjenju je ves srečen vzkliknil: »Gospod, v Tvoje roke izročim svojo dušo!« Njegova svetniška duša je odplavala v nebo obdana od nebeških poslancev. Sam sveti opat Mihael, ki je vodil samostan svetega Siona, je pripovedoval o tem poveličanju. 6. decembra je bilo.

In leto za letom nosijo ta dan otroci velike svete Miklavže iz lecta, v spomin na to čudežno smrt. Skozi dimnik ali pa celo skozi vrata pa prihaja starček s sivo brado, sam sveti Miklavž, s kupom igrač v košu, s kolači in slaščicami, ki spominjajo na njegovo blago in dobrotno življenje na zemlji, s katerim si je bil zaslužil tako svetniško smrt!

Iz marmorne krste v opatijski cerkvi, kjer je počivalo njegovo truplo, pa je tekel čudovit studenec: pri glavi je bil kakor olje, ob vznožju kot voda. Celih štirinajst sto let je bilo tako; olje se je na zraku strdilo. Imenovali so ga »mana svetega Miklavža«: to olje je imelo čudežno moč; bolnik, ki se ga je dotaknil, je ozdravel.

Pa tudi svetnik še vedno ozdravlja in pomaga: to priča tudi dva krščanska jetnika. Bila sta zaprta, eden v Babilonu, drugi v Sveti deželi. Na god sv. Miklavža sta na veliko začudenje svojih ječarjev plavala v nebo in znašla sta se spet v svoji deželi, doma za mizo: eden v Myri, drugi v Nanciju.

L. 1087. so trgovci iz majhnega jadranskega ribiškega mesta Barija svetnikovo telo oteli pred Turki. Trgovci iz Benetk pa kar niso bili zadovoljni s tem. Pa je zmagal Bari. Še danes časte v veličastni baziliki tega mesta svetniške relikvije. Pa tudi v mestu »Sv. Miklavž v Pristanu« blizu Nancya jih imajo nekaj. Svetnik ima svoje cerkve po vsej zemlji. Šestnajst sto let je že poteklo od njegove smrti, pa ljudje še niso pozabili patrona mornarjev, študentov, žrtev ognja in po nedolžnem obsojenih, sploh vseh, ki jim prete nevarnost, revščina in nesreče.

**Njegova svetniška duša
je odplavala v nebo.**

Zgodbe naše ljube Matere!

Velika nedelja.

Toda ko se je Jezus še živ poslavljal, je napovedal več ko enkrat: »Potem pa bom vstal.« Drugi Jezusovi prijatelji tega niso razumeli, zato so se žene na Veliko nedeljo zjutraj pripravljale, da bi Jezusovo truplo v grobu mazilile, kajti na Veliki petek ni bilo več časa.

Vse drugače in globlje pa je Jezusove besede razumela Marija. Zatrdno je vedela, da se bo resnično izpolnilo, kar je Jezus napovedal: »Tretji dan bom vstal od mrtvih.«

Legenda pravi, da je Marija noč med Veliko soboto in Veliko nedeljo, to čudovito Veliko noč, prebedela na Oljski gori in hrepeneče čakala na Jezusa. V daljavi onstran Jeruzalema je videla strašno Kalvarijo s križem, blizu tam zraven Jezusov grob.

Marija ni čakala zastonj. Še preden je posijala jutranja zarja, je pred njo zažarel v nebeški svetlobi in v neskončni lepoti njen od mrtvih vstali in poveljčani Jezus, spet živ in zdrav in ves zmagovit.

O, kako je Mariji v nebeški radosti vzdrtelo njeno tako kruto in tako dolgo trpinčeno srce! Kako je Mater dolorosa (Mati bolečin) naenkrat postala Mater gaudiosa (Mati radostna)! Padla je pred svojega Sina in Boga in prva počastila Kralja veličastva. Kako ljubeče jo je objel sam Bog!

In kakor nekoč nad betlehemskim hlevcem, so tudi zdaj prepevali angelski zbori, le da je to pot pesem veljala še najbolj Materi: »Raduj se Kraljica nebeška, aleluja! Veseli in raduj se, Devica Marija, aleluja, ker je Gospod res vstal, aleluja!«

Prve besede, ki jih je Jezus jecljal kot dete, je govoril svoji Materi. Tako pa tudi zdaj, ko vstaja v novo življenje, najprej pozdravi Marijo, da ji dokaže svojo ljubezen in hvaležnost.

Kakor je pobožnim ženam rekel: »Mir vam bodi!« tako je verjetno pozdravil tudi svojo Mater na Veliko noč

Pred Marijo je zažarel Jezus v nebeški svetlobi.

zgodaj zjutraj. In kakor je učencema, idočima v Emavs, razlagal potrebo svojega trpljenja, tako je tudi Mariji povedal: »Kristus je vse to moral trpeti in tretji dan vstati.«

In gotovo je Mariji tudi obljubil: Mati, tako zvesto si me spremljala vse moje življenje in tako ljubeče si z menoj vred trpela in me nikoli nisi zapustila, zato boš tudi ti deležna poveličanja, kakršno je moj Oče pripravil meni.

In kaj je rekla Marija? Ko se je Jezus ob grobu prikazal Magdaleni, je ta v svojem velikem radostnem razburjenju vzkliknila: »O, Raboni! O, moj dobri Učenik!« In kaj je pač Jezusova Mati Marija, ko ji je srce prekipelo od sreče, mogla drugega ko ponavljati: »O moj Jezus, moje vse!«

Na Binkoštno nedeljo in potem.

Božji Zveličar je ostal na zemlji še štirideset dni po svojem vstajenju. Večkrat se je prikazal apostolom in jim razlagal, kako naj širijo njegov nauk. Gotovo pa se je prikazoval tudi Mariji in jo učil, kaj naj poslej dela kot nova mati vseh ljudi.

Približal pa se je dan, ko se je hotel za vselej posloviti od sveta, kjer se je boril in zmagal. Z apostoli ga je tudi Marija spremila venkaj na Oljsko goro, prejela tam njegov blagoslov in ga gledala vsega blestečega, ko jim ga je zakril svetel oblak. »V nekaj dneh boste prejeli moč od zgoraj... Ko bom odšel od vas, vam bom poslal drugega Tolažnika,« tako jim je obljubljal Jezus, kakor da odhaja v daljno deželo in jim hoče pregnati žalost ob slovesu. »Ko bom prišel v nebesa, vam bom poslal znamenje ljubezni; iz tega boste spoznali, da še živim, tudi tamkaj na vas mislim in sem še vedno z vami združen po ljubezni.«

Pričakovali so torej to moč iz nebes in kakor ena duša mislili skupaj z Marijo, Jezusovo Materjo. Kakor se v družini, kjer je umrl oče, otroci zaupno in ljubeče stiskajo k materi, tako so se tudi prvi kristjani zbirali okoli Matere Marije. Deset dni so skupaj z njo molili.

Ko pa je prišel veliki Binkoštni praznik, pa se je naenkrat iz nebes zaslíšal šum, kakor da se pripravlja silen vihar, in napolnil je vso hišo, kjer so bili zbrani apostoli. Prikazali so se jim plamenčki, švigajoči kakor jeziki in obstali nad vsakim izmed njih. Naenkrat jih je napolnil Sveti Duh in začeli so v raznih jezikih govoriti, kar je komu navdihoval Sveti Duh. In tako srečni so postali, da bi najrajši vriskali od zmagoslavja.

Kako velika je bila šele radost, ki je prešinjala srce presvete Materi Mariji! Vse življenje je bila njena duša polna milosti, zdaj pa se je v nji kar čez robove razlivala božja luč in moč in tolažba; bolj ko vsi drugi je Marija v teh plamenih spoznala, da jih pošilja njen Sin in Bog. Njena duša je gledala Jezusa, povzdignjenega na prestol na desni Boga Očeta, kako kraljuje v božjem veličastvu, pa vendar ljubeče in zvesto misli tudi na svoje drage vernike.

V Duhu, ki ga je Bog razlil nad apostole, je videla tisto življenjsko reko, ki se bo po rokah apostolov razte-

Nevesta Svetega Duha na binkoštni praznik.

kala po svetu do konca dni, ki bo zmivala grehe ljudi in njihove duše zalivala, da bodo rodile lepe in obilne kreposti. Njen Jezus je na zemlji ustanovil novo božje kraljestvo, ta Sveti Duh, ki danes prihaja, pa bo kraljevske božje otroke razsvetljeval, osrčeval in vodil, da bodo podobno kakor on znali ljubiti in trpeti.

Kako, kje in kako dolgo je Marija še živela po tisti znameniti Binkoštni nedelji, nam sveto pismo nič ne pove. Le iz legend in iz prikazni raznih svetnikov in svetnic posnemamo njeno nadaljnje življenje.

Katarina Emerih (umrla 1824) takole pripoveduje: Ko se je apostol Janez preselil v Efez v Mali Aziji, je šla Marija z njim. Janez ji je zunaj mesta v samotni rodovitnih in prijaznih gričev pod senčnim drevjem sezidal hišico in tu je potem Mati Gospodova živela v družbi pobožne dekle.

Njeno življenje je bilo življenje molitve. Prinesla je s seboj spominčke na svojega Sina, zlasti tiste iz njegovega trpljenja ter jih častila neizrekljivo ljubeče in pobožno. Iz lesa si je naredila preprost križ, ki naj bi jo neprestano spominjal na Jezusovo krvavo smrt, na bližnjem griču pa si je zaznamovala postaje križevega pota. Pogosto je obiskovala ta križev pot in kdo bi mogel povedati, s kakšnimi mislimi in s kakšnimi čustvi je ljubeča Mati v duhu obnavljala strašni in krvavi Veliki petek v Jeruzalemu.

Vnet snažilec čevljev

(Risal Ludvik Debeljak.)

Napišite k tem šestim risbam primerno besedilo v vezani ali nevezani besedi. Kdor bo dobro napisal, dobi za nagrado zelo lepo knjigo. Nagrad je deset. Odgovor na naslov: Uredništvo »Lučke«, Ljubljana, Marijin trg 4.

Nekaj novega!

Ali že veste, da je urednik vašega lističa izdal lično knjižico

»BOŽJI SMEHLJAJI«

kjer je zbral 72 svojih najlepših pesmi? Knjiga je razdeljena na šest oddelkov. V prvem »Božični zvonovi« so božične pesmi, v drugem »Aleluja« se spominja praznikov Kristusovega vstajenja; v tretjem »Ob večni luči« opeva božjo pričujočnost med nami. Četrty oddelek je posvečen Mariji in nosi naslov »Brezmadežni cvet«. Peti oddelek »Prijeteljem našim in božjim« je namenjen nekaterim najbolj ljubeznivim svetnikom. V zadnjem delu »Bog — naša luč« govori o Bogu, ki je začetek in konec našega življenja. — Knjigo je zelo lepo opremila prof. Sonja Vončina.

Prijateljčki moji! Prosite starše, naj vam knjigo kupijo. Dobite jo v knjigarnah, na porti frančiškanskega samostana pa po znižani ceni, če ste naročniki »Lučke«.

Knjižica vam bo tako prav prišla. V njej boste našli tudi mnogo lepih deklamovank v čast Materi božji, ki jih lahko deklamirate ob posvetitvi vaše družine Marijinemu brezmadežnemu Srcu.

m.